

6. Poglavlje

Adazar pod opsadom

Nakon što su izašli iz tunela, orci pod vodstvom Jirhaga našli su se na sjeveru Sillwitha, nedaleko Gatewaya. Danje je svijetlo obasjalo njihova znojna lica i svima osim Jirhagu bilo je jasno da su iscrpljeni.

„Ah, svjetlost! Napokon“, izusti Jirhag. „Koliko još imamo do Adazara?“
„Oko tjedan dana, šefe“, odgovori jedan ork. Bio je vidno iscrpljen. Pridržavao se rukom za suborca. Jirhag ih je tjeraju da bez prestanka tr e kroz tunele.
„Što ekate, crvi! Pokret! Dakle, tamo smo za upola manje vremena!“, naredi Jirhag i po ne tr ati.

Orci-ratnici krenu za njim, iako bi svakom od njih dobro došlo nekoliko sati odmora. Nitko to nije izgovorio na glas, bilo je jasno da ga se boje i to ne zbog njegovog izgleda. Bio je visok miši av ratnik smrknuta lica, ali plašile su ih este promjene raspoloženja i naprasitost. Na putu do Adazara ve je ubio nekoliko njih koji nisu mogli pratiti njegov brzi ritam.

Iako su orci op enito na zlu glasu zbog naprasitosti, onih koji bi se mogli mjeriti s Jirhagom bilo je malo. Oduvijek je bio poznat po svoj zloj naravi, a me u redovima njegovih orka pri alo se da postajje sve nemilosrdniji pod Kodranovim utjecajem. Ništa ga više nije zanimalo osim nasilja i krvi, a Kodranova naklonost bila je jedina nagrada za kojom je težio.

„Ovo je dosadno!“, bunio se Jirhag. „Kada emo sresti neke trolove ili divove! ekaj malo! eto, stoj!“, zapovijedi i svi se orci zaustaviše.

Neki su jedva do ekali da se zaustave. Od umora su se rušili na tlo, hvataju i zrak.
„Koliko smo udaljeni od utvrde Gateway?“ upita Jirhag.
„Manje od pola dana, šefe“, odgovori ork s njegove desne.
„Odli no! Promjena plana, ratnici! Marš prema jugu! Prije Adazara emo svratiti do Gatewaya! Svježa ljudska krv za sve!“, uzvikne, na što ostali podignu oružje i zauraju:
„Svježa krv!“ Možda su bili umorni i na kraju snaga, ali na spomen borbe protiv ljudi, kao da su se ponovno rodili.

*

Dan je polako prepuštao svoje mjesto no i kada su Jirhag i njegovi orci napali Gateway. Iznena eni i zate eni putnici i trgovci našli su se pred krvožednim orcima i nisu imali niti prilike niti vremena za bijeg ili sakrivanje. Straže je bilo nedovoljno, a oružje im je bilo više za pokazivanje nego za borbu. Nije bilo izgleda da se odupru navalama orka koji su pustošili Gateway kao što bi to napravio opor divljih pasa.

Ponosna vrata Gatewaya ubrzo su bila srušena i zapaljena. U samo nekoliko sati utvrda je bila srušena sa zemljom.

Sudbina je odredila da Elesar i njegovi suputnici napuste Gateway samo pola dana prije nego je Jirhag napao.

„Ovo mi je trebalo!“, zadovoljno je Jirhag, držeći beživotno tijelo gmazolikog roba u ruci. Nije poštedio ni vezane robove koji se nisu mogli niti braniti niti boriti. „Bijedni ljudi!! Zašto nisu pružali snažniji otpor?! Nadam se da će nam arobjanci priuštiti više zabave: Oni bi, navodno, trebali biti moćni i snalažljivi, a ne kao ovi ovje uljci! Pogledajte ih samo!“ Jirhag primi jednog stražara koji je jedva pokazivao znakove života. „Kakav kitnjasti i raskošni oklop, a ni od kakve koristi. Oružje Orka Tame prolazi kroz svaki oklop!“, zareži. Njegov je glas bio izmijenjen i orke oko njega prožme nemir i tjeskoba. To nije bio glas orka. To je bilo nešto zastrašujuće i prijeteće, nešto što je najavljivalo samo nevolje i patnju.

„Šefe, jeste dobro?“, jedan mu ork prišao i položi ruku na rame, a Jirhag ga zgrabi za ruku, naglo okrene i zarije mu nož u prsa, pritom mu probivši oklop. Ork ga pogleda u oči i padne mrtav.

„Pa čak i kroz orkovski!“, tiho je Jirhag, glasom nimalo nalik njegovom. To više nije bila ni njegova ruka. To više nije bilo ni njegovo tijelo. Njegovo tijelo i um sada su u potpunosti pripali Kodranu. Iako je bio miljama daleko, Mračni arobjak je zlom magijom uspio pretvoriti Jirhaga u izvršitelja. Njegove su oči postale crne, crne poput Kodranove duše.

Orci u njegovoj blizini sa strepnjom su gledali preobražaj koji se upravo događao pred njihovim očima.

„Što gledate, gamadi?!“, prosikao je Jirhag sablasnim glasom. „Pokret! Idemo na Adazar!“

*

„Prokleti arobjaci!“, bjesnio je Jirhag uspinjući se strmim puteljkom. „Zašto moraju biti kod samog vrha Enolara?!“

Kodranova magija tjerala ga je do krajnjih granica. Htio je što prije stići do arobjaka. Poveo je vojsku preko strmih padina, nije ni pomišljao da idu okolnim putem. Možda je bio sigurniji, ali je bio i duži.

Uspinjući se strmim padinama, Jirhag je napokon opipao ravno tlo. Uspeo se i iznenada se ispred njega pojavi goblinski izvištač. Orkovska ruka munjevito poleti za sjekirom i zaustavi se nadomak izvištačeve glave. Goblin ustukne i pokrije glavu rukama.

„Budalo! Što se motaš ovuda. Želiš li se rastati od života?“, uzvikne Jirhag.

„Šefe, Adazar je iza prvog brijega! arobnjaci ni ne slute da ćemo ih napast!“, odgovori goblin nakon što je Jirhag spremio sjekiru.

„Napokon! Orci, vadite oružje i spremite se za napad!“, naredi Jirhag.

Popevši se na vrh brežuljka, Jirhag je vidio cijeli Adazar, ali je i sam bio vidljiv svakome tko ga je želio vidjeti. No, na njegovu iznenađenje, stanovništvo Adazara nije na njega obratilo pozornost. Mislili su da je to samo još jedan od trgovca koji je došao trgovati s arobnjacima. Ali, mišljenje im se naglo promijenilo kada se Jirhag sa svojom vojskom orka i goblina sjurio niz padinu.

Među stanovnicima Adazara zavlada panika. Sa svih strana na njih se sasula kiša strijela, a kuda god bi krenuli, naišli bi na orkovske ratnike. Ako bi se koji stanovnik odlučio suprotstaviti istog trena bi postalo jasno da je otpor uzaludan.

Vojska orka je poput vulkanske lave uništavala i palila sve pred sobom. Nisu štedjeli ništa, ni ljude ni životinje. Baklje i vatrene strijele letjele su na sve strane. Sjekire i sablje mahale su amo-tamo.

Pokušaj arobnjaka da im se suprotstave nije završio slavno. Borba na blizinu baš i nije bila vještina u kojoj bi se mogli mjeriti s uvježbanom vojskom, pa su, stiješnjeni kraj glavne kule pod udarcima orkovskih sjekira padali kao muhe. Nisu imali dovoljno vremena da organiziraju obranu. Orci su ih iznenada napali.

Progone arobnjake, Jirhag primijeti magičan luk nalik portalu kojeg su arobnjaci uvali. Kad je smaknuo posljednjeg koji ga je štutio, pred orkom se pojavi visoki starac u zlatnoj halji, duge sijede brade i prodornih očiju. Jednim pokretom arobnim štapom na čini zaštitno polje oko preostalih arobnjaka i kule.

„Nestani s ovog mjesta, stvore tame! Ovdje ćeš naći i samo svoju smrt!“, zaprijeti starac gromkim glasom.

„Tko si ti starče da mi to kažeš!“, bahato reče Jirhag. Oči su mu sijevale kao u vuka pred plijenom.

„Ja sam Zeron Mudri, arkmag Adazara!“

Jirhag se uhvati za glavu, kao da su ga Zeronove rijeke ubijale i stade se previjati od bola. Najednom se ukoči i staklenog pogleda zagleda u starca.

„Zerone!“, Jirhag progovori tužnim glasom. Istim onim kojeg je koristio kod Gatewaya. „Ponovno se susrećemo!“

„Kodrane!“, uzvikne Zeron zapanjeno. Mada je prošlo stoljeće otkako ga je zadnji put susreo, dobro se sjeo njegovog ledenog glasa. „Nestani s ovoga mjesta i povedi svoje orke sa sobom!“, zaprijeti mu.

„Nitko meni neće narediti!“, reče Jirhag Kodranovim glasom i zamahne sjekirom, ali Zeron podigne svoj štap i uzvрати udarac. Sjekira pogodi vrh štapa, izazvavši jarku svjetlost, a udarac odbaci Jirhaga daleko od Zerona.

„Proklet bio, Zerone! Ubit ću te!“, uzvikne Jirhag.

„Shvati Kodrane! Dobro uvijek pobjeđuje Zlo! Ne možeš uspjeti!“, odvrati Zeron i stvori proziran štit oko sebe i portala.

„Ali ne tamo gdje sam ja. Vidjet ćeš što sve može Zlo!“, odgovori mu Kodran kroz Jirhagova usta, pa naredi orcima i goblinima da ga štite svim silama.

Goblinske goru e strijele poput meteora po nu udarati u proziran štit. Štit je isprva odolijevao napadima, ali se ubrzo po eo uvijati i treperiti, iskriti i svjetlucati te je kona no popustio. Zate en silom koja je umjerena prema njemu, arkmag pokuša brzo obnoviti štiti, ali Jirhag je ve bio na nogama i nasrnuo na njega. Silina kojom je udarao ork, potpomognuta Kodranovom crnom magijom, bila je suviše snažna i za mo nog Zeronu. Bio je dovoljan samo trenutak nepažnje da mu Jirhag zada smrtni udarac. Udario je arkmaga u prsa i on padne na tlo.

Jedva dišu i, Zeron je tražio svoj štap, no on je ve bio u Jirhagovim rukama. „Ovo tražiš?“, upita Jirhag zadovoljno se smiješe i. „Ne e ti trebati kada te ubijem!“ „Bez obzira na to što meni u inio, nikada ne eš vladati Sillwithom!“, prkosno e Zeron.

„Uf, teške rije i, arobnja e! Šteta što nikoga nije briga!“

„Glupi or e! Toliko truda da nas porazite, a zašto?! Za svog gospodara! Ako uspije u svom planu, sva slava e i i njemu, ne tebi. Ti si samo pijun u ovoj igri“, krv mu je navirala iz kutova usana. Rana na prsima bila je velika.

„Umukni, arobnja e!“, Zeronove rije i kao da su na tren vratile Jirhagu njegovu svijest i oslobodile ga Kodranove magije. Ljutiti ork zamahne sjekirom i odrubi arobnjaku glavu.

Arkmagovo tijelo pod udarcem sjekire u trenu nestane i na njezinom se mjestu pojavi plava treperava svjetlost koja se nadvije nad Jirhaga. Sjetio se Kodranove pri e o mo ima koje prelaze na onog tko ubije mo nog arobnjaka. „Ako dobijem arobnja ke mo i, bit u najja i ork! Svi e mi se klanjati!“, mislio je Jirhag, ekaju i da se po ne doga ati nešto znakovito što bi ukazalo da postaje mo ni i nesavladivi nasljednik Zeronovih mo i. I dogodilo se ono što je o ekivao.

Svjetlost se spusti na Jirhaga i ispuni ga velikom energijom. Ork se po ne zlokobno smijati, ali njegov smijeh je trajao svega nekoliko trenutaka. Val energije koji ga je preplavio, odjednom je zamijenila nepodnošljiva bol. Po eo se gr iti od bolova sve dok ona ista svjetlost nije izišla iz njegova tijela brže nego što je ušla. U agoniji, jecaju i od boli, Jirhag je gledao kako svjetlost izlazi iz njegova tijela i uzdiže se tornjem do Hrama na oblaku.

„Ne!“ uspio je zaurlati. „Nije pošteno!“, srušio se na tlo u gr evitoj boli. Ono što je priželjkivao, emu se nadao im je Kodran rekao da napadnu arobnjake, nestalo je. Izmaklo mu se iz ruku. A bio je tako blizu. Nije razumio što je pošlo po krivu.

Tada mu pri e orkovski vra koji je poznavao arobnja ke zakone. Vra evi su esto pratili ete ratnika. Njihova pomo i poznavanje osnovne magije bile su od velike koristi drugima.

„Niste bili dovoljno snažni, šefe“, re e drhtavim glasom.

„Što?!“, Jirhag se pridigne uz pomo teške sjekire. elo mu se orosilo do boli. Pogledao je u vra a prijekornim o ima.

„ arobnja ko pravilo je da mo naslje uju osobe snažne volje, a pritom ne smije imati nikakvu drugu magiju. Vi imate Kodranovu. Ustvari, on upravlja vama“, vra prekasno shvati da je rekao previše.

Jirhagova sjekira poleti zrakom i odsije e mu glavu.

„Nitko ne upravlja mnome?!“, bijesno je Jirhag. Odrublivanje glave vra u nije mu bilo dovoljno. Stao je udarati po obezglavljenom tijelu, komadaju i ga sjekirom. Mahnito je stao uništavati sve oko sebe. Po eo je udarati zid Znanja i, kad mu je pukla sjekira, nastavio je udarati golim rukama.

Ostali su ga isprva gledali u udu, no ubrzo su mu se pridružili. Razorili su pola tornja i gotovo itav zid Znanja. Jedini dio koji je ostao itav unato njihovu bijesu i razaranju bio je natpis na arobnja kom jeziku: *Znanje je mo*.

Jirhag je toliko bjesnio da nije htio napustiti Adazar sve dok ne unište sve, uklju uju i Hram Oblaka.

Sudbina mu je bila zape a ena; više se nije mogao osloboditi Kodranove zle magije. Nekadašnji Jirhag je posve ustuknuo pred novim, Kodranovim. Njegovi su ga se ratnici bojali više nego samog Kodrana. Nitko mu se više nije želio približiti niti obratiti. Na sigurnoj udaljenosti ekali su njegove naredbe, ali ništa se nije dogodilo. Jirhag je sjedio kraj zida Znanja i neprekidno gledao prema Hramu Oblaka. Zdrav razum ga je odavno napustio.

*

Prošao je cijeli dan, a stanje u Adazaru se nije promijenilo. Orci Tame su sjedili uz logorske vatre i zabavljali se, ne mare i za Jirhaga koji je i dalje nepomi no sjedio poput statue. Lice nekada neustrašivog ratnika poprimilo je lu a ki izraz. O i su mu bile krvavo crvene od bijesa, mržnje, straha i umora. Nije znao što bi trebao re i svojoj vojsci; nije znao što mu je initi, kako postupiti, kuda krenuti. Kodranov glas koji bi uo u mislima sada je jedva ekao. No, gospodar je šutio. Napustio ga je. Više mu se nije javljao. A trebao je uti njegov glas. Nedostajao mu je. Nije mogao bez njega.

„Šefe“, goblin mu je prišao i stao na sigurnoj udaljenosti. „Donosim vijesti sa sjevera.“

„Kakve vijesti?“, promuklim glasom je Jirhag. Nije skinuo pogled s Hrama.

„Dolazi neka neobi na skupina.“

„Kakva neobi na skupina? Ne živciraj me, goblinu!“, ljutito je Jirhag, zgrabivši sjekiru.

„Skupina od dva ovjeka, gmazolikog, neživog i ne ete vjerovati...trola!“

„Trol? Što trol radi s ljudima? ekaj malo! Rekao si gmazoliki? To su sigurno Elesar i onaj glupi gmazoliki koji ga je trebao ubiti! Znao sam! Nikada ne vjeruj gmazovima!“ Odjednom se u njemu pojavi radost. To mu ih je njegov gospodar poslao. Tako je. Gospodar Kodran se brine za njega.

„U pravu ste! Glupi gmazovi!“, potvrdi goblin, sretan što nije osjetio oštricu Jirhagove sjekire.

„Izgleda da u ipak ja uhvatiti Elesara! Dodaj još i trola i biti e to stvarno lijepi trofej!“, ork je zadovoljno trljao ruke.

„Što nam je initi, šefe?“

„Sakrit emo se! Neka pomisle da su došli prekasno. Kada se spuste do trga, opkolit emo ih i ubiti! Ha, ha!“ Bio je zadivljen time kako se samo dosjetio tog plana. „U zaklon!“, naredi svima.

*

Orci Tame su strpljivo čekali Elesara i njegovo društvo u zasjedi. Prema Jirhagovoj naredbi, zadatak im je bio odvojiti trola od ostatka skupine, jer će ih tako lakše poraziti.

Nakon podosta vremena, jedna se prilika pojavi na ulazu u Adazar. Svi orci su pažljivo promatrali njezine kretnje.

„Trol!“, uzbuđeno je jedan od goblina, ali su ga ostali brzo ušutkali. Nakon trola, desetak koraka iza njega, korakao je uvijek ogrnut plaštem.

„Elesar“, tiho je Jirhag i krv mu se uzburka u venama. Iako nikada nije vidio Elesara, znao je da je to on. Što mu se sad gospodarev glas ne javi?! Nema veze. „Ja ću biti taj koji će predati Elesara Kodranu“, reče sebi u bradu.

Spremao se iskočiti iz zasjede kad mu snažni vjetar zapuše iza leđa i upozori trola da mir i tišina oko njih nešto skrivaju. Uputivši kletvu vjetru, Jirhag naredi napad. Horda razjarenih orka jurne prema trolu i njegovoj družini.

„Vilin-ovjeka gospodar želi živog!“, dovikne Jirhag ostalima u slušaju da se koji odvaži i pokuša ga ubiti.

Baš kako je Jirhag planirao, odvojili su trola od ostalih. Ipak, nije očekivao tako žestok otpor. Nalazio se u skupini koja je opkolila Elesara i izgledi da će se sukobiti s njim činili su mu se kao dar koji je zaslužio i koji mu pripada. Ali, baš kada se našao ispred Elesara, vilin-ovjeka i njegove prijatelje okruži žarka svjetlost i oni nestanu, baš kao i trol.

„Gdje su?! Kamo su nestali?!“ Jirhag je bjesnio. Imao ih je! Bili su mu na dohvat ruke!

„Šefe, pogledajte!“, poviče jedan ork. „Trag vodi do Hrama Oblaka!“

„Vrađevi, podignite nas gore!“, naredi Jirhag.

„Ne možemo, šefe. Nismo mi arobjaci“, reče vrađev.

„Što?! Zašto vas onda vučemo sa sobom?! Pobijte ih sve!“, naredi Jirhag orcima koji istog trena poslušaju. Znali su da ostaju ili vrađevi ili oni sami.

„Što ćemo sad, šefe?“, upita drugi ork, pomalo sa strahom.

„A što misliš, budalo! Čekat ćemo dok se na spuste!“, odgovori ljutito Jirhag. „Ne mogu do vijeka ostati u zraku.“

„Ali šefe, pogledajte što su napravili od naše vojske. Njih petero nas je prepolovilo u ovoj kratkoj borbi. To još nisam doživio!“

„Više ni ne eš!“ Jirhag nije trpio glasnike koji donose loše vijesti. Orkova se glava već kotrljala niz padinu.

„Ostajemo ovdje sve dok se Elesar i trol ne spuste, jasno?!“, upita Jirhag, umrljan krvlju.

Orci nisu ništa odgovorili. Šutke su se odmakli od njega, a prazan prostor između Jirhaga i njegove vojske postajao je sve veći. Znali su da ih čeka smrt od vilenja koje i trolovske ruke, ali radije bi tako poginuli, nego ne sasno od strane svoga narednika.

*

Prošao je još jedan dan, a Jirhag se nije pomaknuo od svog mjesta kod zida Znanja. Pogled nije skidao s Hrama, a sjekiru nije ispuštao iz ruku. Bio je pod Kodranovom vlašću i više nije znao što su njegove, a što Kodranove misli, što njegove, a što Kodranove odluke. Mislio je da će ostati na ovome mjestu do vijeka, kad odjednom spazi kretanju na Oblaku. Bio je to trol. Trol koji mu je uništio pola vojske. Skočio je s oblaka i obrušio se prema njima. „Vratio se! Sad je gotov!“, Jirhag se lučim glasom i pojuri prema njemu.

Trolu nekoliko orka ublaži pad, ali se ubrzo uspravi i pokušava boriti. Odmah nakon njega pojavio se Elesar, gmazoliki i neživi.

Jirhag kreće prema Elesaru, ali mu put preprečuju i trol. Ork na tren ustukne, no brzo se pribere i nasrne na visokog protivnika. Zamahne sjekirom. Trol je bio brži. Našao se iza Jirhagovih leđa. Kako se netko tako krupan mogao tako brzo kretati, proleti Jirhagu kroz misli. Pokušao ga je pratiti, ali trol je bio suviše brz. Ponovno mu se našao iza leđa i vođa orka osjeti snažno probadanje u leđima. Bacio je pogled prema trbuhu i vidio vrh koplja kako strši iz njega. Izgubio je tlo pod nogama, ali umjesto da padne, on se podigao još više. Koplje mu je paralo utrobu i bol je bila nepodnošljiva. Ne shvaćaju ni što se događa, iz Jirhagove svijesti nestane sve osim boli. Izgubio je osjećaj za vrijeme, mjesto gdje se nalazi, razloge zbog kojih ovdje. Ništa više nije želio osim da bol prestane. Kad ga je jednim zamahom sjekire trol prepolovio, činilo se kao da mu je želje uslišana.

Bio je to kraj orka-ratnika Jirhaga, generala Orka Tame. Borba je završila. Nezapamćen poraz dijela vojske Orka Tame od samo četiri protivnika.

Nekoliko preživjelih orka dalo se u bijeg, ne mareći za sasno umiranje u borbi, već samo za goli život. Nisu se zaustavljali sve dok nisu došli do ceste u podnožju Enolara gdje su naišli na Karuthovu vojsku.